

Alena Hrachovcová

Víš, s mužským je kříž!

Alena Hrachovcová
Víš, s mužským je kříž!

Eroika

© Alena Hrachovcová, 2010

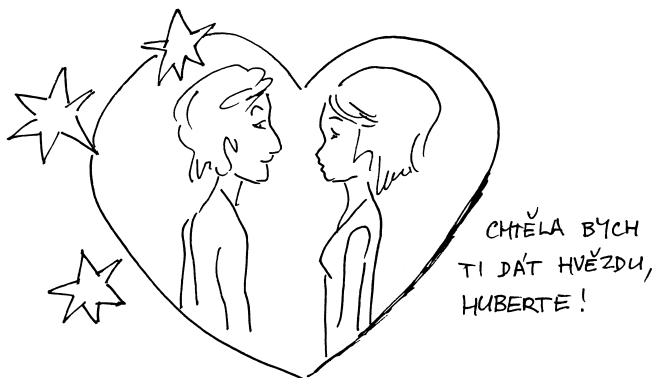
© Eroika, 2010

ISBN 978-80-86337-95-1

Alena Hrachovcová

Víš, s mužským je kříž!

Eroika

Byla teplá červenová noc. Obloha se po krátké odpolední bouřce vyjasnila, zářily na ní hvězdy a odrážely se v kalužích vody. Majdaléna s Hubertem seděli na lavičce v parku, drželi se za ruce a vdechovali vůni šípkových růží.

„Chtěla bych ti dát hvězdu,“ zašeptala Majdaléna. Sehnula se a ponořila ruku do kaluže. Pak se znovu posadila k Hubertovi, přitiskla se k němu, usmála se a zašeptala: „Není tam, ale dám ti místo ní básničku:

Spadla do louže hvězdička.

Spadla s nebička – maličká.

*Jak se hvězdička topila,
ruka se do louže vnořila,
hvězdičku z vody lovila.*

Voda v louži se zčeřila.

Hvězdička na dně nebyla.

*Ruce marně hledaly,
oči se marně dívaly.*

Nenašly malou hvězdičku.

A tak si myslely:

Asi se roztála v maličkou kapičku vody.“

*„Jsi tak úžasná,“ vydechl Hubert. Pak zaklonil hlavu:
„Víš, kde je Polárka?“*

Opřela se o Hubertovo rameno. „Vidiš, támhle je souhvězdí Velkého a Malého vozu. Když pětkrát prodloužíš zadní kola Velkého vozu, najdeš Polárku. Souhvězdí Malého a Velkého vozu se také říká souhvězdí Velkého a Malého medvěda a nikdy nezapadá.

„Velký a malý medvěd? To slyším prvně.“

„Opravdu? A nevíš, že Velký medvěd je zakletá víla Kallistó a Malý medvěd její syn Arkád?“

„Nevím, snad jsem to už někde slyšel...“

„Tak poslouvej. Před dávnými časy žila v družině bohyně lovu Artemidy víla Kallistó. Byla tak krásná, že se do ní zamiloval vládce všech bohů Zeus, a z jejich lásky se narodil syn Arkád. Artemida za trest vyhnala Kallistó ze své družiny do hor, a když se to navíc dozvěděla manželka boha Dia, Héra, zaklela a proměnila Kallistó v medvědici. Arkád vyrostl a vyšel si jednou na lov. Bloudil lesem, tam ho uviděla jeho matka medvědice a chtěla ho obejmout. Arkád proti ní namířil kopí. Uviděl to Zeus, a protože je měl oba rád, proměnil i Arkáda v medvěda a oba umístil na oblohu jako souhvězdí. Héra byla velice pohoršena tím, že se její sokyně i se synem dostali na oblohu, a vyžádala si na Poseidonovi, vládci moří, slib, že je nikdy nenechá odpočinout s jinými souhvězdími pod obzorem v mořských vlnách. Proto oba medvědi nikdy nezapadají a musí stále obíhat po obloze. Opravdu jsi pověst nikdy neslyšel?“

„Co ty si všechno nepamatuješ,“ žasl Hubert. Jemně

se vyvinul z jejího objetí, vběhl na trávník za lavičkou a posbíral plnou hrst spadáných růžových okvětních lístků. Lístky jí vysypal do vlasů, objal ji a začal ji pomalu líbat. S každým polibkem jí vdechoval do tváře stejná slova: „Miluji tě!“

Byly si podobné, jako by si z oka vypadly, a přece byly každá jiná.

Rozvázná Majdaléna se neustále potýkala s problémy, Zara dokázala být za všech okolností nad věci a problémy řešila lehce a pokud možno i s humorem.

Hubert se olízl, koutky úst si utřel ubrouskem a odstrčil talíř. „Svíčková byla dobrá. Ale ty brusinky stály za hovno. To sis nevšimla, že mají pachut’?“

Ani Majdalénu brusinky nenadchly, ale jak měla, ksakru, vědět, když zatracený kompot kupovala, že budou mít pachut’. „Ale všimla..., jenže teď s tím nic nenadělám. A ke všemu byl kompot pěkně drahý,“ povzdychla si.

Hubert si zapálil cigaretu. „Nelži, určitě jsi ho koupila někde na slevě a byl prošlý. Proč ty pořád jen musíš lhát? A přitom o nic nejde. Ale to tvoje lhaní, to je nemoc! Tvoje máma mě varovala, než jsem si tě vzal, a já blbec jsem jí nevěřil. Taky jsem podle toho dopad.“

„Nebyl prošlej,“ zasyčela Majdaléna, sebrala rázně prázdné talíře, až o sebe cvakly, a nesla je do kuchyně

umýt. Cestou se zahryzla do rtu, aby ji ani nenapadlo odpovídat.

Až do kuchyně slyšela Huberta, jak si dál mele svou. „Takhle je to s tebou pořád. Neodpovídat! To je tvoje...! Jak se pak spolu máme domluvit! A přitom o nic nejde. Stačí, když kápneš božskou, že kompot byl prošlý...! Ale ty mlčíš. Mlčíš!“

Trnula, aby za ní nepřišel a nepokračoval v monologu. Teď už nedovolila, aby monolog přešel v dialog, protože pak by situace byla horší – Hubert by začal hulákat a neměla by pokoj nejméně do večera. Za poslední léta soužití s ním se naučila ho nepodněcovat. Dokázala se v té chvíli uzavřít do sebe a někdy se dokonce i usmívat. Ty tam byly časy, kdy se pro něco takového trápila. Teď, když už jí bylo tolik let, kolik jí bylo, se naučila s tím žít. Utvořila si vlastní svět jen sama pro sebe.

Nešel za ní. Sedl si do křesla před televizní obrazovku, kde právě začínal jeho oblíbený pořad.

Majdaléna si rozhodně nemohla stěžovat na nedosta-

tek práce. Ve všední dny byla skoro od rána až do večera v úřadě a v sobotu a neděli musela doma dohnat, co přes týden nestihla. Hubert jí nepomohl skoro s ničím, nanejvýš nadzvedl nohy, když vysávala kolem křesla, kde trávil většinu času. Celé dny seděl, koukal na televizi a kritizoval všechno, co kdy řekla nebo udělala, radil jí, co a jak by měla udělat příště, aby se vyvarovala opakovaných chyb, a vyčítal jí, že kdyby nebylo jí, mohl to v životě někam dotáhnout.

Krom Huberta se v Majdalénině světě nacházeli ještě starý chromý foxteriér Štisko, dcera Kikina a její malá dcerka Iška. A Zara – nejlepší a nejvěrnější přítelkyně, jakou kdy Majdaléna měla.

Byla jí oporou od prvního okamžiku, co se poznaly. Zpočátku ji Zara navštěvovala nepravidelně nebo se zastavila jen na skok, ale přicházela pokaždé v pravou chvíli, když Majdaléně bylo smutno a potřebovala si s někým popovídat. Pak byly její návštěvy čím dál častější a nakonec si Majda nedovedla život bez ní ani představit.

Bylo pozdě odpoledne, když si Majdaléna zapálila cigaretu a šla se dívat na film pro pamětníky. Hubert se probral z dřímoty, ale proti sledování filmu nic nenamítal. Trvalo celých patnáct minut, než se propracoval k úvaze.

„To je hrozný, co ženskejch dneska kupuje hotový knedlíky. A přitom nemají tolik práce, co dřív. Dřív ženský v šedesáti vypadaly jako ženský dneska v osmdesáti. Pamatuju se, jak máma prala na valše a krouhala si k praní mýdlo s jelenem. Co ta se vždycky u toho nadřela. Pamatuješ se taky na ty časy?“

„Pamatuju. Jak by ne. A ani nemusím chodit tak daleko. Taky jsem neměla pračku.“

Huberta poznámka o pračce nadzdvihla.

„Co povídáš? Chceš mi říct, žeš prala na valše?“

„No. Taky. První automatickou pračku jsem měla, až když Kikina chodila do pátý třídy. Dostal jsi ji od Josefa.“ Majdaléna odpovídala skoro bezmyšlenkovitě, protože se snažila sledovat film. A Hubert začal rudnout.

„Nepopíráš, že jsem ti pračku opatřil?“

„Když tomu tak říkáš...“

„Ale pračku jsi tedy měla!“

„Neměla. Až od Josefa.“

„Ani mi o něm nemluv! Po něm jsi taky pěkně vyjízďela. Ani mi tu ostudu nepřipomínej. A pračku jsi měla. Měla! A měla jsi dvě pračky!“

Majdaléna jen protočila oči. Zdvihla se, aby se vykašlala na film, na Huberta i na všechny pračky na světě, a vrátila se do kuchyně, kde si zapálila další cigaretu.

„Blbec,“ ušklíbla se Zara. „Víš, kdo to byl Stevenson?“

„Prosím tě,“ broukla mrzutě Majdaléna. „Já si k tobě přišla postěžovat, a ty mi sem pleteš nějakého spisovatele. Co ten má s mými starostmi společného?“

„Nic! Ale víš, co řekl? Poslouchej: Svět je krásný, stačí se jen dívat, je v něm taky radost – stačí si jen vybrat. Hezký, ne? A ty bys toto rčení měla mít pořád na paměti, víš! Hledej radost a ulamuj hrot žalosti smíchem.“

Konečně se Majda usmála: „Proč myslíš, že jsem si za kamarádku našla právě tebe?“

Pod chatou hučel potok a do oken vstupovaly hory. Za chatou byla stráně plná jabloní. A všude, kam oko dohlédlo, byly louky. Tráva na nich byla vysoká, a když do ní padali, zavírala se nad nimi. Večer do pokoje přicházely hvězdy. Slézaly se stromů a odrážely se v jejich očích.

„Nechceš mi věnovat zase básničku?“

„Proč ne? Jestlipak víš, kam chodí k ránu hvězdy spát?“

„Nevím!“

„Tak poslouchej: Do stráně, kde roste jabloňový sad. V korunách stromů mají hnízda a do spánku jim vítr píseň hvízdá. A jestlipak víš, z čeho si hvězdy hnízda staví rády?“

„Nevím...“

„Z měsíčního svitu, ze stříbrné rosy spletou je dohro-

mady. V nich se ukryjí, vůní z jablek se přikryjí. A víš, co dělají hvězdy, když večer vstanou?“

„Vzdávám se...“

„Šerem se umyjí, pak na nebe vjedou Mléčnou drahou. Tou drahou v noci po obloze jezdí a hrají si na souhvězdí.“

Nespouštěl z ní oči. „Až budeme odjíždět, zabalím ti jednu hvězdu do krabice. A až budeme mít dítě, bude to holčička a bude mít v očích hvězdy. Jako máš ty.“

„Už vím, proč ten brusinkový kompot byl tak hnusný,“ vzpomněl si Hubert o čtrnáct dnů později. Smíchala jsi ho s tou brusinkovou omáčkou, která byla v lahvičce v lednici vpravo dole. A nepřiznáš to.“

„Nesmíchala jsem všechno s brusinkovou omáčkou. Ale kompotu bylo málo, a tak jsem do poslední porce vmíchala trošku brusinkové omáčky.“

„No tak jsi to smíchala, a proto se to nedalo jíst.“

„Nesmíchala.“

„Smíchala a lžeš. Všechny tvoje informace jsou založené na lži. A máš radost, že se rozčiluju. Léčíš si na mně svoje komplexy!“

„Ach jo,“ kňourala Majdaléna. „Takový psí život, jaký vedu, se hned tak nevidí. Nikam nejdu, nic si neužiju a léta mi všedně ubíhají. Kdybych měla alespoň jiné zaměst-

nání. Víš, kdybych dělala něco, co by mě bavilo, něco atraktivního. Ale takhle? Neznám nudnější a nezajímavější povolání, než je úřednice. A ještě ke všemu jako ekonom v rozpočtu. Pokaždé, když slyším slovo rozpočet, udělá se mi nanic, protože si připomenu rozpočet vlastní.“

OKAMŽITĚ
PŘESTAŇ

VEDU PSI ŽIVOT

„Okamžitě přestaň,“ okřikla ji Zara. „A buď ráda, že v dnešní době, na to, kolik je ti let, vůbec nějakou práci máš. Musíš se na věci dívat pozitivně! Chápeš? Musíš si najít důvod pro to, co děláš. Proč si ženská jako ty zvolí tohle povolání. Důvodů může být hned několik. Poslouchej,“ začala vypočítávat na prstech:

a) Když vystuduje ekonomickou školu a největším jejím přáním a životním cílem je pracovat na ekonomickém odboru úřadu kterékoliv městské části a zabývat se jejím rozpočtem.

b) Když nevystuduje ekonomickou školu, ale baví ji zabývat se rozpočtem městské části a otravovat lidi s tím, že nedodržují různé předpisy, vyhlášky, zákony a podobně.

c) Když ji baví pomáhat lidem s tím, jak dodržovat různé předpisy, vyhlášky, zákony a podobně.

d) Když ji baví psát dopisy, stanoviska a usnesení týkající se různých předpisů, vyhlášek, zákonů a podobně.

e) Když ji nic z toho nebaví a opupínkuje se pokaždé, když slyší slovo rozpočet, protože se jí vybaví rozpočet vlastní, který je v běžných výdajích neustále překračován, kapitálové výdaje nemůže mít (když se jí rozbijí kamna, tak je přes den nahradí ještě jedním svetrem a v noci ještě jednou peřinou) a o rezervním fondu v něm je zbytečné se zmiňovat. Ale přijde o zaměstnání a na úřadu práce nemá žádné jiné volné místo než místo úřednice.

A teď se zamysli a řekni mi, který z těch důvodů byl tvůj.“

Majda přestala kňourat, a dokonce se zamyslela.

„Snad máš pravdu v tom, že existují snad i úřednice, které by splňovaly body a) až d), ale pak se jedná o zcela nudné ženské bez fantazie a smyslu pro legraci. E je jednoznačně správně. A ještě si myslím, že vykonává-li se jakákoliv práce pravidelně a s pečlivostí, tak se dosáhne určité rutiny, a nikde není psáno, že pak práce dokonce nezačne bavit.“

